

ZTRATILA SE!

Pondělá, 28. února 2022

Zvonek u dveří, já doma nalahko. Otevřu a tam stojí zoufalá kamarádka: "Danielo, prosím tě, pojď honem ven, o mi ztratila! Jen na chvíli jsem si povídala s jednou paní, celou tu dobu byla u mně, a najednou je pryč! Panebože, co mi děláte dcera!!!" Při pohledu do jejích zoufalých očí - v zoufalém obličeji jsem najednou dostala schopnost, kterou udivně neznám - oblečená i obutá jsem byla opravdu v cukru letu. Ještě jsem zavolala svého oklaka - třeba ji vy...

Nejprve jsme šly tam, kde ještě byly spolu - pak jsme se rozdělily, já šla kolem panelákové směrem do parku, má zoufalá kamarádka zas druhou stranou.

Kayo z toho svého byl poměrně dost na tví, protože jeho panička, másto, aby se tak nějak toulala, šla snaživě co nejrychleji m krokem a každou chvíli vyřvala.

"Ztracenka" (jak jsem si ji v duchu pojmenovala) však nikde!

Asi po uličtaně hodině, kdy jsem si představovala to kamarádkino vydání, a kdy jsem se fakt ušla, aby ji ještě z toho svého nekleplo, jsem ji z daleka zahlédla, jak na mne blaženě mává.

Tak jsme se k ní ušla pomaleji m krokem vydali.

Snažila jsem se tví optimisticky, ale uvědomovala jsem si, co tady hrozilo - co kdyby se já něco stalo, jezdě tu plno aut, co kdyby ji nějak z těch velikých psů (nějak se tu dost rozmohli, psůci velikosti ledního medvěda) třeba pokousal?

Co bych dělala v její situaci já??? Ani nemyslet. Uvědomila jsem si, že je pejska, která nepůjde na zavolání, nebo která si nehledá v š, je fakt lepší - máť na vodětku!

Tak snad se to uš nebude opakovat! Uff! STALO SE NĚCO PODOBNÉHO I VÁM?

d@niela,

Šastná,
že to tak dobře dopadlo